

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. 4 Tdo 755/2024, ECLI:CZ:NS:2024:4.TDO.755.2024.1

Číslo: 37/2025

Právní věta:

I. Jednočinný souběh trestných činů ublížení na zdraví podle § 146 tr. zákoníku a vydírání podle § 175 tr. zákoníku není vyloučen (přiměřeně rozhodnutí pod č. [56/1980-I](#). Sb. rozh. tr.).

II. Postoupil-li dozorový státní zástupce trestní věc příslušnému policejnímu orgánu s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 tr. ř., nikoliv však k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř., přičemž z obsahu dozorového spisu pokyn ani souhlas takového státního zástupce se zahájením trestního stíhání nevyplývá, znamená to, že ve věci nebyl dán důvod, aby o stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodoval ve smyslu § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. státní zástupce nadřízený dozorovému státnímu zástupci.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.10.2024

Spisová značka: 4 Tdo 755/2024

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dozor státního zástupce, Jednočinný souběh, Řízení o stížnosti, Ublížení na zdraví, Vydírání

Předpisy: § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř.

§ 146 tr. zákoníku

§ 175 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného J. Š. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2024, sp. zn. 6 To 293/2023, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 114/2021, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2024, sp. zn. 6 To 293/2023, jakož i rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. 2 T 114/2021, v celém rozsahu, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265m odst. 1 tr. ř., § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. zastavil trestní stíhání obviněného J. Š. pro skutek spočívající podle obžaloby v tom, že dne 14. 7. 2018 kolem 15:10 hod. v obci XY, okr. XY, poté, co v přízemí a následně ve sklepních prostorách

bytového domu čp. XY v ul. XY fyzicky napadl poškozeného D. P., přičemž ohledně tohoto fyzického napadení je proti obviněnému vedeno u Okresního soudu v Lounech trestní řízení pod zn. 2 T 75/2019, který k dnešnímu dni doposud nepravomocně uznal obviněného J. Š. vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku vůči poškozenému D. P., přinutil poškozeného D. P. pod hrozbou dalšího násilí, se slovy, že pokud nepůjde, tak ještě uvidí, v době kdy poškozený stále po předchozím napadení ležel na zemi, aby vstal a šel se s ním omluvit přítelkyni obviněného P. K., což poškozený ze strachu z obviněného a dalšího fyzického napadení proti své vůli učinil, v němž byl obžalobou spatřován přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. 2 T 114/2021 (dále jen „soud prvního stupně“), byl obviněný J. Š. (dále jen „obviněný“, příp. „dovolatel“) uznán vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Podle skutkových zjištění se trestné činnosti dopustil tím, že (doslovně) dne 14. 7. 2018 kolem 15:10 hod. v obci XY, okr. XY, poté, co v přízemí a následně ve sklepních prostorách bytového domu čp. XY v ul. XY fyzicky napadl poškozeného D. P., přičemž ohledně tohoto fyzického napadení bylo proti obviněnému vedeno u Okresního soudu v Lounech trestní řízení pod sp. zn. 2 T 75/2019, ve kterém byl obviněný J. Š. pravomocně uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku vůči poškozenému D. P., přinutil poškozeného D. P. pod hrozbou dalšího násilí, se slovy, že pokud nepůjde, tak ještě uvidí, v době kdy poškozený stále po předchozím napadení ležel na zemi, aby vstal a šel se s ním omluvit přítelkyni obžalovaného P. K., což poškozený ze strachu z obviněného a dalšího fyzického napadení proti své vůli učinil.

2. Za uvedený přečin a za sbíhající se přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, kterým byl obviněný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021, sp. zn. 2 T 75/2019, a který ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2022, sp. zn. 7 To 294/2021, nabyl právní moci dne 24. 2. 2022, byl obviněnému podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Výkon trestu byl obviněnému podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let.

3. Současně byl podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku soudem zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021, sp. zn. 2 T 75/2019, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2022, sp. zn. 7 To 294/2021, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný odvolání, které zaměřil do všech jeho výroků. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také jako „soud druhého stupně“, popř. „odvolací soud“) o podaném odvolání rozhodl usnesením ze dne 13. 3. 2024, sp. zn. 6 To 293/2023, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení odvolacího soudu ze dne 13. 3. 2024, sp. zn. 6 To 293/2023, ve spojení s rozsudkem soudu prvního stupně, podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání, v němž explicitně uplatnil dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. e), g), h) a m) tr. ř. Podle dovolatele bylo proti němu vedeno trestní stíhání, ačkoliv bylo podle zákona nepřípustné, dále rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených

důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy, dále podle něj rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení a zároveň bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku soudu prvního stupně, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. e), g) a h) tr. ř.

6. V podaném dovolání obviněný předně podrobně rekapituloval dosavadní průběh trestního řízení, a to jednak v projednávané věci, jednak ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019, v níž byl shledán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, a to s ohledem na provázanost těchto dvou jednání, jež mu jsou kladena za vinu.

7. Ohledně konkrétní dovolací argumentace pak obviněný nejprve konstatuje, že v předmětné věci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) dne 15. 7. 2021 pod č. j. GI-1539-17/TČ-2021-842030. Akcentuje, že v odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15. 7. 2021 se mj. uvádí, že dne 23. 4. 2021 byl GIBS zaslán státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem (dále jen „KSZ Ústí nad Labem“) podnět, neboť s ohledem na výpověď poškozeného při hlavním líčení dne 11. 9. 2019 ve věci vedené Okresním soudem v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019 (tj. pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku) je důvodné podezření ze spáchání přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku obviněným. Proti citovanému usnesení o zahájení trestního stíhání podal obviněný stížnost, která byla zamítnuta usnesením státního zástupce KSZ Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2021, sp. zn. 1 KZV 62/2021. Zamítnutí jeho stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání v této věci pak podle něj bylo v rozporu s § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř., neboť má za to, že o podané stížnosti měl rozhodnout nadřízený státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, nikoliv dozorující státní zástupce KSZ Ústí nad Labem. V tomto směru odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. [I. ÚS 661/2005](#)). Je přesvědčen, že za této situace došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

8. Následně obviněný ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. namítá, že proti němu jako obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv bylo podle zákona nepřípustné ve smyslu § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. Podle tohoto ustanovení nelze trestní stíhání zahájit nebo v něm nelze pokračovat proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu. Obviněný je přesvědčen, že o jeho skutku bylo již rozhodnuto pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021, sp. zn. 2 T 75/2019, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2022, sp. zn. 7 To 294/2021. Současně s tím má za to, že rozhodnutím soudů obou stupňů, která svým dovoláním napadá, byl porušen i § 220 tr. ř. týkající se tzv. totožnosti skutku, protože je podle něj dán i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

9. Obviněný má za to, že jeho trestní stíhání mělo být zastaveno právě pro totožnost skutku v obou řízeních vedených Okresním soudem v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019 a sp. zn. 2 T 114/2021. Akcentuje, že podstatu skutku tvoří jednání a způsobený následek, případně další právně relevantní skutečnosti. K tomu připomíná teoretické závěry trestního práva hmotného i procesního a závěry soudní praxe stran totožnosti skutku. V posuzované věci Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém usnesení ze dne 16. 1. 2023, sp. zn. 6 To 270/2022, konkrétně v bodě 11, nesprávně dovodil, že se jedná v obou řízeních, tedy v řízeních vedených Okresním soudem v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019 a 2 T 114/2021, o odlišné skutky, byť na sebe bezprostředně navazující. K tomu odvolací soud nesprávně použil připodobnění k situaci, v níž se pachatel dopustil přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti způsobením dopravní nehody jako řidič motorového vozidla a následně neposkytl zraněnému poškozenému potřebnou pomoc a z místa ujel, přičemž v takovém případě se jedná o dva samostatné skutky, čímž patrně podle něj použil argumentaci z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne

22. 2. 1983, sp. zn. 3 Tz 3/83. Tento odkaz však byl v projednávané věci podle obviněného nepřiléhavý, neboť v něm nebyla posuzována totožnost skutku.

10. Ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný uvádí, že jej spatřuje v tom, že rozhodné skutkové zjištění, podle kterého byl poškozený donucen násilím nebo pohrůzkou násilí k omluvě přítelkyni obviněného, svědkyni K., je učiněno v rozporu s obsahem provedených důkazů, a to tím, že poškozený při podání vysvětlení dne 14. 7. 2018 vůbec nezminil, že by jej násilím nebo pohrůzkou násilí nutil k omluvě. Toto velmi všeobecně zmínil až při své výpovědi při hlavním líčení dne 11. 9. 2019 ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019. Jeho výpověď učiněnou při hlavním líčení dne 11. 9. 2019 však podle obviněného nepodpořil žádný ze svědků ani žádný jiný důkaz.

11. Skutkové zjištění, že byl z hlediska objektivní stránky skutkové podstaty přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku poškozený nucen jeho osobou násilím nebo pohrůzkou násilí k omluvě, jsou podle dovolatele ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů. Navíc všechny důkazy opatřené v řízení vedeném Okresním soudem v Lounech pod sp. zn. 2 T 114/2021 jsou procesně nepoužitelné, neboť o jeho stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodl v rozporu s § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. ten státní zástupce, který dal podnět k zahájení trestního stíhání. Soud namísto vrácení věci státnímu zástupci k došetření po předběžném projednání obžaloby podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. v řízení pokračoval v dokazování v hlavním líčení. Na tomto závěru podle něj ničeho nemění to, že nedošlo ke zrušení usnesení státního zástupce ze dne 3. 11. 2021, sp. zn. 1 KZV 62/2021, jímž byla státním zástupcem zamítnuta jeho stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, a to proto, že tímto postupem bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Současně spatřuje v postupu soudů nižších stupňů také naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., neboť uplatněné dovolací důvody byly dány již v řízení před soudy nižších stupňů.

12. Závěrem dovolání proto obviněný navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené usnesení v celém rozsahu zrušil a aby zrušil v celém rozsahu i napadený rozsudek soudu prvního stupně, a dále aby přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal. Obviněný také vyjádřil souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání.

13. K dovolání obviněného se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) dne 25. 9. 2024, sp. zn. 1 NZO 585/2024. Úvodem stručně zrekapitulovala dosavadní průběh řízení, a především pak obsah podaného dovolání obviněného.

14. K jednotlivým námitkám státní zástupkyně předně uvádí, že je z dozorového spisu zřejmé, že poznatek o podezření ze spáchání trestného činu vydírání získala v rámci hlavního líčení v trestním řízení vedeném proti obviněnému pro spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku státní zástupkyně KSZ Ústí nad Labem, která jej dne 3. 12. 2020 postoupila státnímu zástupci KSZ v Ústí nad Labem, Mgr. Janu Veselému. Tento jej následně dne 22. 4. 2021 postoupil GIBS s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení, neboť v té době byl obviněný příslušníkem Policie České republiky. Státní zástupkyně proto akcentuje, že se pokyn netýkal zahájení trestního stíhání obviněného. Dále dne 23. 4. 2021 byl policejním orgánem vydán ve věci záznam o zahájení úkonů trestního řízení, načež dne 13. 5. 2021 ve věci podal vysvětlení poškozený, přítelkyně obviněného a dne 19. 5. 2021 rovněž obviněný. Dne 15. 7. 2021 policejní orgán vydal usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného, načež byla dne 3. 11. 2021 usnesením státního zástupce Mgr. Jana Veselého zamítnuta stížnost obviněného proti tomuto usnesení jakožto neodůvodněná. Státní zástupkyně dále pro jistotu přesnost uvádí, že z rukou psaných úředních záznamů v dozorovém spisu je patrné, že státní zástupce Mgr. Jan Veselý měl před prostudováním příslušného spisu za to, že ve věci jde o jednočinný souběh dvou trestných činů, přičemž pro skutek, který je pouze jeden, se již trestní stíhání obviněného vede, a to v trestním řízení, z něž byl poznatek získán, byť tento skutek byl dosud kvalifikován pouze jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Později však tento

názor změnil, přičemž pokynem uložil policejnímu orgánu zahájit úkony trestního řízení s tím, že ve věci existuje podezření ze spáchání přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku.

15. V souvislosti, s již uvedeným státní zástupkyně dodává, že z obsahu dozorového spisu však pokyn ani souhlas se zahájením trestního stíhání obviněného ze strany dozorového státního zástupce nevyplyvá, a to ani ve formě jakkoliv vyjádřeného kladného stanoviska k zahájení trestního stíhání, jak se vykládá judikaturou, k čemuž odkazuje například na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. [4 Tz 13/2016](#), nebo ze dne 14. 2. 2017, sp. zn. [4 Tz 2/2017](#). Je proto přesvědčena, že ve věci nebyl dán důvod pro to, aby o stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodoval státní zástupce nadřízený dozorovému státnímu zástupci, nýbrž že o ní správně a zcela v souladu s § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. rozhodl sám dozorový státní zástupce. Státní zástupkyně je tudíž toho názoru, že tímto postupem ve věci nedošlo k porušení práva obviněného na spravedlivý proces a že v této věci ani nefigurují žádné důkazy, které by v důsledku nezákonného postupu státního zástupce byly procesně nepoužitelné, jak namítá obviněný. K tomu doplňuje, že ostatně ani kdyby byl postup státního zástupce při rozhodování o stížnosti skutečně v rozporu s § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř., neznamenalo by to automaticky procesní nepoužitelnost ve věci opatřených důkazů, neboť takový závěr by platil pouze tehdy, pokud by následným rozhodnutím příslušného státního zástupce bylo usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání obviněného zrušeno a tím by pozbylo své legality, v důsledku čehož by skutečně všechny úkony, případně důkazy či poznatky z nich učiněné byly pro další případné řízení neúčinné a procesně nepoužitelné. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. [4 Tz 204/2003](#).

16. Ohledně námitek obviněného stran absence důkazů svědčících o jeho vině, jimiž cílí na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., státní zástupkyně nejprve predestirá obecná teoretická východiska tohoto dovolacího důvodu. Následně připomíná, že soudy obou stupňů uvěřily výpovědi poškozeného, a to z důvodů, které ozřejmily v odůvodnění svých rozhodnutí. Na existenci extrémního nesouladu (rozporu) přitom podle státní zástupkyně nelze usuzovat pouze proto, že se z předložených verzí skutkového děje soudy přiklonily k verzi uvedené v obžalobě, stejně jako jiné hodnocení důkazů soudem a obviněným neznamená porušení principu *in dubio pro reo*. Státní zástupkyně tak ve vztahu k tomuto dovolacímu důvodu uzavírá, že dovolací argumentaci obviněného nelze přisvědčit.

17. Poté ve vztahu k dalším námitkám obviněného, které se týkají nepřípustnosti jeho trestního stíhání v závislosti na chybném právním posouzení skutku, státní zástupkyně uvádí, že tyto lze podřadit pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. e) a h) tr. ř., a to ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. v jeho druhé alternativě. Obviněný totiž namítá nepřípustnost trestního stíhání z důvodu překážky věci rozhodnuté, přičemž příčinou je nesprávné hmotněprávní posouzení skutku v této trestní věci jakožto skutku odlišného od skutku, pro nějž již byl obviněný pravomocně odsouzen, přičemž odvolání obviněného odvolací soud zamítl po věcném přezkoumání, byť vytýkané vady byly dány již v předcházejícím řízení. K tomu státní zástupkyně doplňuje, že se námitky obviněného i přes jeho výslovné tvrzení o porušení mj. § 220 tr. ř. fakticky netýkají porušení zásady obžalovací (§ 2 odst. 8 tr. ř.) a nemají charakter procesní námitky stran zachování totožnosti skutku, která podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu až na ojedinělé výjimky nespadá pod žádný dovolací důvod, k čemuž odkazuje na jeho usnesení ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. [11 Tdo 1548/2015](#). Podle ní je námitkami napadáno nesprávné hmotněprávní posouzení skutku jakožto skutku dalšího, kvůli čemuž mělo následně dojít k fatálnímu procesnímu pochybení, a to dvojímu odsouzení obviněného pro týž skutek.

18. Státní zástupkyně tedy akcentuje, že je namístě se podrobně zabývat tím, zda jednání kvalifikované jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, pro nějž je obviněný trestně stíhán v posuzované trestní věci, a jednání kvalifikované jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, pro nějž již byl pravomocně odsouzen, jsou součástí jednoho skutku, nebo zda se jedná o

dva na sebe bezprostředně navazující skutky, jak v odůvodnění uvádí odvolací soud. Připomíná proto nejprve obecná východiska a judikaturní závěry k vymezení skutku a k samotnému pojmu skutek. Zdůrazňuje především, že posouzení toho, zda půjde o skutek jediný, či o více skutků, může svým způsobem do jisté míry záviset i na právní kvalifikaci činu. Již samotná formulace skutkových podstat totiž předvídá, nakolik určitou výšeč objektivní reality posoudíme jako jeden skutek nebo více skutků, neboť některé trestné činy vyžadují dvě či více jednání. To se podle ní týká i trestného činu vydírání, neboť aby byla naplněna jeho skutková podstata, musí se obviněný dopustit minimálně dvou jednání – násilí, resp. pohrůžky bezprostředního násilí či pohrůžky jiné těžké újmy, a následně nucení jiného, aby něco konal, opominul či strpěl. Uvedené formy nátlaku pak musí předcházet, popř. být uskutečňovány v průběhu jednání pachatele, kterým ovlivňuje vůli poškozeného. Státní zástupkyně připomíná, že v tomto případě násilí ze strany obviněného proběhlo bezprostředně před tím, než jím byl poškozený nucen jít se omluvit přítelkyni obviněného, za současně vyslovené pohrůžky dalšího násilí.

19. Státní zástupkyně proto zdůrazňuje, že pro rozlišení toho, zda se jedná o skutek jeden, či dva, je irelevantní, že již před vznesením požadavku na omluvu přítelkyni obviněného byl dokonán přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jak nesprávně v bodě 9 usnesení uvedl odvolací soud, který dospěl k závěru, že ve věci právně kvalifikované pouze jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku šlo o jiné trestněprávně relevantní jednání s jiným trestněprávně relevantním následkem, a proto i o dva zcela odlišné skutky, byť na sebe navazující. Taková selekce jednání je ryze účelová, jestliže je oddělováno násilí, kterým podle odvolacího soudu došlo pouze k ublížení na zdraví poškozeného, a pohrůžka násilím, již došlo k působení na vůli poškozeného s cílem donutit jej omluvit se přítelkyni obviněného.

20. Státní zástupkyně proto následně připomíná obecné teoretické závěry k souběhu trestných činů, načež konstatuje, že v dané věci násilné jednání obviněného bezprostředně předcházelo pohrůžce vznesené na stejném místě ve vztahu ke stejnému poškozenému a zároveň pohnutkou k násilí i k pohrůžce násilím ze strany obviněného byly předchozí neshody poškozeného s přítelkyní obviněného. Vzhledem k tomu jsou tedy podle státní zástupkyně pro správné vyhodnocení toho, zda se jedná o jeden, či dva skutky, rozhodující právě jednotnost rozhodnutí a vůle pachatele, tzn. v zásadě posouzení subjektivní stránky.

21. V podrobnostech potom státní zástupkyně uvádí, že obviněný sice celou dobu popírá, že by se ve vztahu k poškozenému dopustil násilí nebo mu jím vyhrožoval, avšak že skutková zjištění prokazují, že k obojímu došlo. Z provedeného dokazování také vyplývá, že obviněný a poškozený mezi sebou žádný předchozí konflikt neměli a poškozený uvedl, že ve sklepě, kde dostal pár ran, ležel dezorientovaný na zemi a obviněný mu řekl, ať vstane a jde se omluvit jeho přítelkyni. Obviněný tedy nutil poškozeného jít se omluvit zcela bezprostředně po ukončení násilí, k němuž připojil i výhrůžku jeho opakováním. Ze všech okolností je tak podle státní zástupkyně zjevné, že vůle obviněného zahrnovala použití násilí k donucení poškozeného k omluvě, přičemž to, že k vykonanému násilí přistoupila i výhrůžka bezprostředního násilí, na jeho jednotném záměru ničeho nemění, a to mj. s ohledem na teoretické závěry týkající se jednočinného souběhu trestných činů. Nadto uvádí, že pokud k realizovanému násilí přistoupí i pohrůžka jeho opakováním, neznamená to, že vydírání bylo uskutečňováno pouze onou pohrůžkou, a nikoliv i samotným násilím. Pro úplnost pak připomíná, že se trestní stíhání vede pro skutek, nikoliv pro popis skutku.

22. Státní zástupkyně tak ve vztahu k těmto námitkám obviněného uzavírá, že násilí, kterým obviněný poškozenému způsobil zranění dosahující svou závažností intenzity ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 tr. zákoníku, zároveň použil jako prostředek k působení na vůli poškozeného a naplnil tak nejen skutkovou podstatu přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, ale i skutkovou podstatu přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, tj. v zásadě jedním jednáním spáchal dva trestné činy. Jednotící vůli obviněného působit násilím na vůli poškozeného nepřerušila

podle státní zástupkyně ani ta skutečnost, že přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku fakticky obviněný dokonal o pár okamžiků dříve než přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Je proto podle ní namístě dospět k tomu, že skutek právně kvalifikovaný jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, pro nějž byl obviněný pravomocně odsouzen v jiném řízení, a skutek, pro nějž byl odsouzen v tomto trestním řízení a který byl kvalifikován jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jsou ve skutečnosti jedním skutkem, a nikoliv dvěma skutky, které na sebe bezprostředně navazovaly. Skutečnost, že skutek chybně nebyl v předchozím řízení kvalifikován i jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, nelze zhojit účelovým rozdělením jednání obviněného na dva bezprostředně na sebe navazující skutky. Nelze též podle státní zástupkyně přehlížet to, že i kdyby existovaly pochybnosti o tom, zda se jedná o jeden, či dva skutky, které by již nebylo možno dalším dokazováním rozptýlit, bylo by s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nezbytné přiklonit se k variantě pro obviněného příznivější, tzn. existenci pouze jednoho skutku.

23. Státní zástupkyně proto shrnuje, že je třeba přisvědčit obviněnému v tom, že jeho trestní stíhání v této věci je podle § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. nepřipustné, neboť jeho dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu. Dovolání obviněného proto považuje za částečně důvodné.

24. Závěrem tedy státní zástupkyně navrhuje, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zruší napadené usnesení odvolacího soudu, dále zruší jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby podle § 265m odst. 1 tr. ř. ve spojení s § 223 odst. 1 tr. ř. sám trestní stíhání obviněného zastavil. Nakonec vyjádřila státní zástupkyně souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání, a to i pro případ jiného rozhodnutí, než které navrhuje.

25. Vyjádření státní zástupkyně Nejvyšší soud zaslal obhájci obviněného k případné replice, kterou však do dne tohoto rozhodnutí neobdržel.

III.

Připustnost dovolání

26. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že je dovolání obviněného přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce, tedy podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována, přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

IV.

Důvodnost dovolání

27. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

28. Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských

práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

29. Nejvyšší soud proto připomíná, že není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 73/03](#)). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

30. Obviněný ve svém dovolání výslovně uplatňuje dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., který je dán tehdy, jestliže proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřipustné. Dopadá na případy, kdy trestní stíhání bylo zahájeno nebo v něm bylo pokračováno přesto, že byl dán některý z důvodů nepřipustnosti trestního stíhání uvedených taxativně v § 11 odst. 1 písm. a) až n) tr. ř. nebo v § 11a tr. ř. Předmětný dovolací důvod je tedy naplněn v případech, kdy příslušný orgán činný v trestním řízení – v závislosti na tom, kdy důvod nepřipustnosti trestního stíhání vyšel najevo – nerozhodl o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 tr. ř., § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř., § 223 odst. 1 tr. ř., § 231 odst. 1 tr. ř., § 257 odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. ani podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř., ač tak učinit měl. To znamená, že místo rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vadně došlo k jinému rozhodnutí, jež je pro obviněného méně příznivé (zejména k odsuzujícímu rozsudku) a které je zároveň rozhodnutím ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 1, 2 tr. ř.

31. Obviněný v podaném dovolání dále explicitně uplatňuje dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který dopadá na situace, kdy rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném (extrémním) rozporu s obsahem provedených důkazů (první alternativa) nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech (druhá alternativa) nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy (třetí alternativa). V případě tzv. extrémního rozporu se jedná o situaci, kdy skutková zjištění postrádají obsahovou spojitost s důkazy nebo skutková zjištění soudu nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení nebo dokonce skutková zjištění soudů jsou opakem toho, co je obsahem provedených důkazů. Z dikce tohoto ustanovení není pochyb o tom, že naznačený zjevný rozpor se musí týkat rozhodných skutkových zjištění, nikoliv každých skutkových zjištění, která jsou vyjádřena ve skutku. Jinak vyjádřeno, pro naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se musí jednat o taková skutková zjištění, která jsou rozhodující pro naplnění zvolené skutkové podstaty a bez jejich prokázání by jednání obviněného nebylo postižitelné podle trestního zákona (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2023, sp. zn. [7 Tdo 243/2023](#)). Je tomu tak proto, že Nejvyšší soud je povolán a vždy byl povolán korigovat pouze nejextrémnější excesy (přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 570/03](#), a další), tedy takové, které ve svém důsledku mají za následek porušení práva na spravedlivý proces. K tomu je dále ještě vhodné uvést, že v dovolacím řízení není úkolem Nejvyššího soudu, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával a případně z nich vyvozoval vlastní skutkové závěry a nahrazoval tak činnost soudu prvního stupně, popř. druhého stupně. Nadto lze také poznamenat, že existence případného zjevného rozporu mezi učiněnými skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy nemůže být založena jen na tom, že obviněný předkládá vlastní hodnocení důkazů a dovozuje z toho jiné skutkové, popř. i právní závěry (viz

přiměřeně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. [8 Tdo 1268/2013](#), obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. [4 Tdo 409/2017](#)) než soudy nižších stupňů. Jinak vyjádřeno, pro naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nestačí pouhé tvrzení o zjevném rozporu obsahu provedených důkazů se zjištěným skutkovým stavem, které je založeno toliko na jiném způsobu hodnocení důkazů obviněným, pro něj příznivějším způsobem. Ohledně procesně nepoužitelných důkazů je nutno uvést, že se musí jednat o procesní pochybení takového rázu, které má za následek nepoužitelnost určitého důkazu (typicky důkaz, který byl pořízen v rozporu se zákonem, např. věcný důkaz zajištěný při domovní prohlídce učiněné bez příkazu soudu, důkaz nezákonným odposlechem apod.), který ovšem musí být pro formulování skutkového stavu z hlediska naplnění zvolené skutkové podstaty podstatný, což znamená, že takové procesní pochybení může zakládat existenci extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a zjištěným skutkovým stavem, a tudíž zakládat dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. [3 Tdo 791/2016](#), obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. [7 Tdo 39/2010](#)). V případě nedůvodného neprovedení požadovaných důkazů se musí jednat o případ tzv. opomenutých důkazů ve smyslu judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu, tj. musí se jednat o důkaz, který byl sice některou ze stran navržen, avšak soudem nebyl proveden a jeho neprovedení nebylo věcně adekvátně odůvodněno.

32. Dále ve svém dovolání obviněný výslovně uplatňuje dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je dán v případech, v nichž rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku (první alternativa) nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení (druhá alternativa). Uvedenou formulaci zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

33. Ze skutečností výše uvedených vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění, vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

34. Nakonec obviněný ve svém dovolání explicitně uplatňuje také dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. který je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí (první alternativa) nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l) tr. ř. (druhá alternativa). Jestliže v posuzované věci odvolací soud rozhodl tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného zamítl, tj. rozhodl po věcném přezkoumání, je zjevné, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. přichází v úvahu pouze v té jeho variantě, jež předpokládá spojení s některým z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. (druhá alternativa).

35. Nejvyšší soud nadto zdůrazňuje, že i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva dovolatele (obviněného), včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [PL. ÚS-](#)

[st. 38/14](#)).

36. Na základě výše zmíněných východisek přistoupil Nejvyšší soud k posouzení důvodnosti dovolání obviněného. Poté, co se Nejvyšší soud seznámil s obsahem napadeného usnesení odvolacího soudu, rozsudku soudu prvního stupně, jakož i s průběhem řízení, které předcházelo jejich vydání, musí konstatovat, že dovolací námitky obviněného, jejichž prostřednictvím namítá tzv. zjevný rozpor mezi rozhodnými skutkovými zjištěními a obsahem provedených důkazů, nezákonnost provedených důkazů, nesprávné hmotněprávní posouzení věci a nepřípustnost trestního stíhání, dovolacím důvodům podle § 265b odst. 1 písm. e), g) a h) tr. ř. částečně neodpovídají a částečně jim odpovídají a jsou i důvodné. K jednotlivým dovolacím argumentům – v souladu s dikcí § 265i odst. 2 tr. ř. – uvádí Nejvyšší soud následující.

37. Jak již bylo uvedeno, obviněný v podaném dovolání explicitně uplatnil i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Z jeho dovolací argumentace je patrné, že svým dovoláním míří na první a druhou alternativu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tj. na vadu tzv. zjevného rozporu a vadu nezákonných důkazů. Nejvyšší soud se tedy nejprve vyjádří k námitkám vztahujícím se k tomuto dovolacímu důvodu.

38. K vadě tzv. zjevného rozporu Nejvyšší soud předně připomíná, že aby mohl nastat zjevný rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedeným dokazováním, musel by nastat takový exces, který odporuje pravidlům zakotveným v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Tento rozpor však nelze shledávat pouze v tom, že obviněný není spokojen s důkazní situací a jejím vyhodnocením, pokud mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními je patrná logická návaznost (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), a ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 570/03](#)). Jinak vyjádřeno, v případě tzv. zjevného rozporu ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se musí jednat o prakticky svévolné hodnocení důkazů, provedené bez jakéhokoli akceptovatelného racionálního logického základu. Je tomu tak proto, že Nejvyšší soud je v daném směru povolán korigovat jen skutečně vážné excesy soudů nižších stupňů (k tomu přiměřeně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), nálezy téhož soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 570/03](#), a řada dalších). Existence případného zjevného rozporu každopádně nemůže být založena jen na tom, že obviněný na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy jinak, s jiným do úvahy přicházejícím výsledkem (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. [8 Tdo 1268/2013](#)). Je tomu tak proto, že dovolání je určeno především k nápravě vážných procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř. Nejvyšší soud není a ani nemůže být další soudní instancí přezkoumávající skutkový stav v celé jeho šíři.

39. Předně je třeba uvést z pohledu dovolací argumentace vztahující se k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první alternativě, v níž obviněný popírá použití násilí či pohrůžky násilí vůči poškozenému, že prostřednictvím této dovolací argumentace primárně obviněný jen vyjadřuje svůj nesouhlas se soudy učiněnými skutkovými závěry a s jejich hodnocením provedených důkazů. Jinak vyjádřeno, v této části a v tomto směru dovolací argumentace nepřesahuje meze pouhé polemiky s hodnocením provedených důkazů ze strany soudů nižších stupňů, a především pak se skutkovými zjištěními, která po tomto hodnocení soudy učinily. Prostřednictvím uvedených námitek se tak obviněný primárně domáhá odlišného způsobu hodnocení provedených důkazů, než jaké učinily soudy nižších instancí, a v důsledku toho rovněž změny skutkových zjištění ve svůj prospěch, a to v souladu s jím předkládanou verzí skutkového děje. Teprve z takto tvrzených nedostatků (tedy až sekundárně) dovozuje jím zmíněné vady ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Je tudíž zřejmé, že ačkoli obviněný ve svém dovolání uvádí, které skutkové zjištění má být v rozporu se kterým provedeným důkazem, materiálně nahlíženo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první alternativě pouze formálně deklaruje a po stránce věcné v této části uplatňuje námitky skutkové, resp. procesní.

40. Ohledně uvedených námitek obviněného lze ještě uvést, že jimi (materiálně nahlíženo) míří spíše na porušení zásady *in dubio pro reo*. K tomu však Nejvyšší soud uvádí, že ani takto formulované výhrady by nebylo možno považovat za relevantně uplatněné, neboť směřují výlučně do skutkových zjištění a potažmo proti způsobu hodnocení provedených důkazů, jak již bylo ostatně naznačeno. Je tomu tak proto, že pravidlo *in dubio pro reo* vyplývá ze zásady presumpce neviny zakotvené v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 2 tr. ř. a má tedy vztah pouze ke zjištění skutkového stavu věci na základě provedeného dokazování, a to bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr. ř.), kdy platí „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. Je tudíž zjevné, že toto pravidlo má procesní charakter, týká se jen otázek skutkových a jako takové není způsobilé naplnit obviněným zvolený (avšak ani žádný jiný) dovolací důvod. Z bohaté judikatury v tomto směru lze poukázat např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. [7 Tdo 1525/2009](#), ze dne 6. 5. 2015, sp. zn. [11 Tdo 496/2015](#), ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. [11 Tdo 1569/2014](#) a na to navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. [4 Tdo 467/2016](#), podle nichž ani porušení zásady *in dubio pro reo* „... pokud nevygraduje až do extrémního nesouladu skutkových zjištění s provedenými důkazy, nezakládá onu mimořádnou přezkumnou povinnost skutkových zjištění učiněných nižšími soudy Nejvyšším soudem“. Obdobně argumentoval Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. [4 Tdo 1572/2016](#). Z další judikatury lze zmínit například bod 22 odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. [5 Tdo 595/2018](#), v němž Nejvyšší soud k uvedené zásadě jednoznačně konstatoval, že toto pravidlo má procesní charakter, týká se jen otázek skutkových a jako takové není způsobilé naplnit žádný z dovolacích důvodů. Také z judikatury Ústavního soudu plyne, že důvodem pro zrušení soudního rozhodnutí je toliko extrémní porušení předmětné zásady, tedy takové porušení, které má za následek, že „se výsledek dokazování jeví jako naprosto nespravedlivý a věcně neudržitelný, neboť skutková zjištění, o něž se opírají vydaná rozhodnutí, jsou v extrémním nesouladu s vykonanými důkazy“ – viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. [III. ÚS 888/14](#), publikovaný pod č. 140/2014 Sb. nález. a usn. O takový naznačený případ se v dané věci nejedná.

41. V posuzované věci naopak nebylo podle Nejvyššího soudu možno dovodit flagrantní porušení pravidla *in dubio pro reo*, jakož i s tím souvisejících ústavně zaručených práv obviněného, které by bylo s to založit v tomto směru přezkumnou povinnost Nejvyššího soudu. Lze mít za to, že soudy nižších stupňů zjistily v souladu s pravidly zakotvenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, přičemž svá rozhodnutí rovněž v souladu s § 125 odst. 1 tr. ř. a § 134 odst. 2 tr. ř. řádně odůvodnily (k tomu blíže viz zejména body 14 a 15 rozsudku prvostupňového soudu a body 5 až 11 usnesení odvolacího soudu). Zejména je v souvislosti s uvedenou námitkou obviněného zapotřebí akcentovat, že není pravdou, že by snad poškozený v dřívějších fázích trestního řízení nehovořil o tom, že by jej obviněný násilím nebo pohrůzkou násilí nutil k omluvě, a že by toto všeobecně zmínil až při své výpovědi v hlavním líčení dne 11. 9. 2019 (ve věci vedené u soudu prvního stupně pod sp. zn. 2 T 75/2019). Naopak, ze spisového materiálu je zjevné, že informace o tom, že poškozený hovořil o jeho nucení k omluvě svědkyni K. ze strany obviněného, je patrná již z trestního oznámení ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019 (viz příslušnou část obžaloby). Navíc se v tomto směru vyjádřil i v podaném vysvětlení dne 13. 5. 2021. Nadto jeho výpověď podporuje i výpověď matky poškozeného, A. P. (viz bod 5 rozsudku soudu prvního stupně) a nepřímou také výpovědi svědků K., K. a G. (viz bod 14 rozsudku soudu prvního stupně). V těchto souvislostech tak není možno hovořit o porušení pravidla *in dubio pro reo* a v konečném důsledku ani o porušení ústavně zaručených práv dovolatele.

42. Nejvyšší soud se dále vypořádá s námitkami vztahujícími se k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé alternativě, tj. stran obviněným tvrzené nezákonnosti provedeného dokazování. Obviněný nezákonnost provedených důkazů dovozuje na základě jím tvrzeného chybného postupu dozorového státního zástupce, který rozhodl o jeho stížnosti proti

usnesení o zahájení trestního stíhání jeho osoby v rozporu s § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř., ač podle obviněného měl správně věc předložit k rozhodnutí nadřízenému orgánu.

43. Nejvyšší soud se nejdříve vyjádří k tvrzenému porušení § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. Podle ustanovení § 19 odst. 2 vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů, ve vztahu k pokynům státního zástupce platí, že písemnou formu mají ty pokyny, které státní zástupce vydává mj. k zahájení trestního stíhání a tam, kde to státní zástupce považuje za potřebné. Lze mít ovšem za to, s přihlédnutím k odborné literatuře, pokynům obecné povahy nejvyššího státního zástupce, jakož i k judikatuře vrcholných soudů, že v současné době je zastáván takový názor, že forma souhlasu není rozhodná, neboť jednání státního zástupce směrem k policejnímu orgánu v přípravném řízení v rámci jeho dozorové činnosti je nutno posuzovat materiálně. Tedy nikoliv výlučně podle formy jeho pokynu či souhlasu, nýbrž podle jeho obsahu (viz Sbírka výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství, 2005, č. 9, dále také čl. 12 odst. 3 pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 3. 9. 2019, č. 9/2019, o postupu státních zástupců v trestním řízení, a především pak rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2017, sp. zn. [4 Tz 17/2017](#), rozsudek ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. [5 Tz 46/2014](#), rozsudek ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. [4 Tz 39/2014](#), rozsudek ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. [7 Tz 32/2013](#), rozsudek ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. [3 Tz 17/2021](#), rozsudek ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. [4 Tz 25/2016](#), a z judikatury Ústavního soudu např. usnesení ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. [II. ÚS 2048/21](#)). Současně tedy platí, že pokud z vyjádření státního zástupce vyplývá, že jím chce dát najevo své kladné stanovisko k úkonu policejního orgánu, je třeba dovodit, že k němu tímto vyslovuje svůj souhlas či k tomu uděluje pokyn (bližší viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. [4 Tz 20/2024](#)).

44. Avšak pro úplnost a minimalizaci rizika chybné interpretace shora vysloveného závěru Nejvyšší soud připomíná i své usnesení ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. [5 Tz 40/2016](#), v němž vyslovil názor, že nelze zcela potlačit dozorové oprávnění státního zástupce do té míry, aby došlo k vyloučení jakékoli komunikace mezi ním a policejním orgánem. K vyloučení státního zástupce z možnosti rozhodovat o oprávněm prostředku nemůže dojít jen tím, že jakékoliv pokyny a dozorová činnost vůči policejnímu orgánu budou *a priori* považovány za vyjádření souhlasu s budoucím procesním postupem policejního orgánu. Není možné užít zcela bezbřehý extenzivní výklad pojmu pokyn nebo souhlas. Takový výklad by totiž mohl vést k absurdním důsledkům, buď na straně jedné k zásadnímu oslabení pozice dozorového státního zástupce a k extrémnímu zúžení možností aktivního vedení policejního orgánu již ve fázi prověřování, nebo na straně druhé k zásadnímu přesunutí rozsáhlé agendy rozhodování o stížnostech proti usnesením policejního orgánu na státní zastupitelství vyšších stupňů v soustavě státního zastupitelství (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2023, sp. zn. [4 Tz 44/2023](#)). Je tak možné uzavřít, že je v každém jednotlivém případě potřeba posuzovat vyjádření dozorového státního zástupce individuálně podle jejich obsahu, tzn. materiálně, neboť nelze paušálně stanovit, co již lze považovat za jednoznačný souhlas či pokyn směrem k policejnímu orgánu v rámci jeho dozorové činnosti, a co nikoliv.

45. Pokud shora uvedené teoretické závěry aplikujeme na posuzovanou věc, lze podle Nejvyššího soudu přisvědčit argumentaci státní zástupkyně vyslovené v jejím vyjádření k dovolání obviněného, totiž že státní zástupce KSZ Ústí nad Labem, Mgr. Jan Veselý, dne 22. 4. 2021 postoupil trestní věc GIBS s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení, neboť byl v té době obviněný příslušníkem Policie České republiky. Uvedený pokyn se však netýkal zahájení trestního stíhání obviněného, nýbrž pouze zahájení úkonů trestního řízení. V reakci na to byl dne 23. 4. 2021 policejním orgánem vydán ve věci záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř., načež poté, co poškozený, obviněný a jeho přítelkyně podali ve věci vysvětlení, dne 15. 7. 2021 policejní orgán vydal usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného. Dne 3. 11. 2021 potom byla usnesením státního zástupce Mgr. Jana Veselého zamítnuta stížnost obviněného proti tomuto usnesení jakožto neodůvodněná.

46. Jinak vyjádřeno, z obsahu dozorového spisu pokyn ani souhlas uvedeného dozorového státního zástupce se zahájením trestního stíhání obviněného nevyplývá, a to ani ve formě jakkoliv vyjádřeného kladného stanoviska k zahájení trestního stíhání. Lze proto mít za to, že ve věci nebyl dán důvod pro to, aby o stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání rozhodoval státní zástupce nadřízený dozorovému státnímu zástupci, nýbrž že o ní správně a zcela v souladu s § 146 odst. 2 písm. a) tr. ř. rozhodl sám dozorový státní zástupce. Je tedy možné konstatovat, že tímto postupem ve věci nedošlo k porušení práva obviněného na spravedlivý proces a že v této věci ani nefigurují žádné důkazy, které by v důsledku nezákonného postupu státního zástupce byly procesně nepoužitelné, jak namítá obviněný.

47. Uvedená námitka obviněného, jejímž prostřednictvím namítá porušení jeho práva na spravedlivý proces a naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé alternativě, tak není důvodná.

48. Ve vztahu k obviněným uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., tj. stran nepřípustnosti trestního stíhání jeho osoby v nyní posuzované věci, je třeba uvést, že obviněný v podaném dovolání namítá, že trestní stíhání proti jeho osobě bylo v dané věci nepřípustné, a to z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř., tj. z důvodu překážky věci rozsouzené (*rei iudicatae*). Nejvyšší soud k tomu uvádí, že uvedené námitce obviněného bylo možno přisvědčit a že je i důvodná. V podrobnostech pak uvádí následující.

49. Podle § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo jiného oprávněného orgánu pravomocně zastaveno, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno. Podle § 223 odst. 1 tr. ř. soud zastaví trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některá z okolností uvedených v § 11 tr. ř. Stejně tak musí postupovat v rámci předběžného projednání obžaloby [viz § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř., § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř.].

50. Pro posouzení důvodnosti námítky obviněného, že o totožném skutku bylo již pravomocně rozhodnuto, tj. že byla vytvořena překážka věci pravomocně rozhodnuté a trestní stíhání tak bylo nepřípustné, je rozhodné, zda skutek, pro který bylo nyní vedeno trestní stíhání, byl totožný se skutkem, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021, sp. zn. 2 T 75/2019.

51. Z hlediska hmotného práva je především podstatné, zda je na samostatně stíhané trestné činy vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku možno v tomto konkrétním případě nahlížet jako na spáchané v jednočinném souběhu či nikoliv.

52. Nejvyšší soud proto nejprve připomíná, že několik trestných činů je možno spáchat několika skutky nebo jedním skutkem, na základě čehož rozlišujeme souběh jednočinný a vícečinný. Dále je zapotřebí uvést, že o jednočinný souběh, tedy tzv. konkurenci ideální, se jedná za situace, kdy pachatel spáchá několik trestných činů jediným skutkem. Naopak o vícečinný souběh, tedy tzv. konkurenci reálnou, se jedná tehdy, když pachatel spáchá několik trestných činů několika skutky. Současně s tím je zapotřebí odlišovat souběh stejnorodý od nestejnorodého. S ohledem na posuzovanou věc je nutno zdůraznit, že při jednočinném souběhu nestejnorodém pachatel jedním skutkem naplní více různých skutkových podstat trestných činů. Naopak pokud pachatel naplní jedním skutkem vícekrát tutéž skutkovou podstatu trestného činu, jedná se o jednočinný souběh stejnorodý. Je také namístě připomenout, že v případě jednočinného souběhu musí být jednání pachatele, pokud jde o objektivní stránku, zcela nebo alespoň zčásti společné (viz například SOLNAŘ, V., FENYK, J., CÍSAŘOVÁ, D. Základy trestní odpovědnosti. Praha: LexisNexis, Nakladatelství Orac, 2003, s. 403–404). Aby však bylo možno na celý děj pohlížet jako na jednotný

celek, nestačí, aby jeho jednotnost byla dovozována z toho, že jednání obviněného splývá místně a časově, nýbrž je zapotřebí, aby celé jednání vzešlo z jednoho a téhož podnětu, neboť jen jednotnost rozhodnutí a vůle je podstatným znakem, jenž dodává v tomto případě jednotlivým trestným činům ráz nedílného celku (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. [7 Tdo 255/2013](#)). K tomu Nejvyšší soud pro úplnost doplňuje, že výjimky z možnosti spáchat dva trestné činy v jednočinném souběhu představují pouze případy vyloučení takového souběhu, jako je poměr speciality, subsidiarity nebo tzv. faktická konzumpce, což se však zjevně netýká tohoto případu.

53. Současně je vhodné připomenout, že trestní stíhání se vede o skutku, nikoli o jeho popisu. Vede se o reálném skutku, tj. o určitém objektivním ději, o určité události ve vnějším světě spočívající v zaviněném jednání člověka. Přestože obviněný právě v souvislosti s nepřipustností jeho trestního stíhání v předmětné věci namítá, že nebyla zachována totožnost skutku, a to právě prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., není taková námitka v této konkrétní věci podřaditelná pod obviněným uplatněný dovolací důvod, avšak ani pod žádný jiný uvedený v § 265b odst. 1 tr. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. [6 Tdo 454/2016](#)), a to přesto, že naopak jeho námitka ohledně nepřipustnosti jeho trestního stíhání důvodná je, jak ostatně bude ještě dále rozvedeno. Je tomu tak proto, že obviněný fakticky nenamítá porušení obžalovací zásady (§ 2 odst. 8 tr. ř.), nýbrž napadá nesprávné hmotněprávní posouzení skutku jako skutku dalšího. Za naznačené situace nepovažuje Nejvyšší soud za potřebné a nutné se blíže zabývat tím, za jakých výjimečných okolností by námitka stran nerespektování obžalovací zásady, konkrétně v podobě nezachování totožnosti skutku, mohla naplnit dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. [3 Tdo 177/2017](#)).

54. Z pohledu námítky stran nepřipustnosti trestního stíhání je nutno uvést, že obviněný byl ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019 stíhán pro skutek, který zjednodušeně řečeno spočíval v tom, že ve sklepních prostorách bytového domu v XY napadl poškozeného D. P., čímž mu způsobil újmu na zdraví. V nyní projednávané věci je odsouzen pro skutek, který zjednodušeně řečeno spočíval v tom, že bezprostředně poté, co ve sklepních prostorách bytového domu v XY napadl poškozeného D. P., čímž mu způsobil újmu na zdraví (tj. shora popsané jednání), poškozeného pod pohrůžkou dalšího násilí donutil jít se omluvit přítelkyni obviněného, svědkyni K. Z toho je zřejmé, že v obou trestních řízeních bylo projednáváno fakticky shodné jednání, páchané v téže době a na témže místě, které podle podaných obžalob mělo naplňovat znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku (věc projednávaná u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019) a přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku (nyní projednávaná věc vedená u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 114/2021). Skutečnost, že k oběma protiprávním jednáním obviněného mělo dojít v téže době a na stejném místě, by ovšem sama o sobě nemohla vést k závěru, že se jednalo o jeden skutek.

55. Při posuzování toho, zda se v případě jednání, pro které byl obviněný pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Lounech ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 75/2019, a nyní projednávaného jednání jedná o jeden skutek, musí Nejvyšší soud poukázat na některá teoretická východiska týkající se přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, na jejichž podkladě lze zformulovat závěr ohledně nesprávnosti hmotněprávního posouzení shora popsání jednání obviněného coby dvou samostatných skutků, jak to učinily soudy nižších stupňů, a rovněž závěr ohledně toho, že násilí obviněného směřované proti poškozenému P., které předcházelo donucení poškozeného k omluvě, bylo nutno vyhodnotit jakožto jednání tvořící součást objektivní stránky přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku.

56. Trestný čin vydírání je obecnou trestně postižitelnou formou útoku na svobodu rozhodování člověka. Objektivní stránka přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku totiž spočívá v tom, že pachatel nutí jiného k tomu, aby něco konal, opominul nebo trpěl, a to násilím, pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy. Čin je dokonán násilným jednáním nebo pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy. V

zásadě nezáleží na tom, zda je pachatel, který hrozí násilím nebo jinou těžkou újmou poškozenému, schopen či ochoten své výhrůžky uskutečnit v případě, že se mu poškozený nepodvolí, a proto se o tento čin jedná i v případě, kdy pachatel ví, že použité výhrůžky není vůbec schopen uskutečnit nebo tak ani nehodlá učinit (např. poškozeného v tomto směru klame nebo ho přímo uvádí v omyl). Podobný závěr je třeba učinit i při posuzování možného pokračování v násilí, nepodvolí-li se poškozený prvotně použitému násilí. Uvedené formy nátlaku na vůli poškozeného musí předcházet, popř. být uskutečňovány v průběhu jednání pachatele, kterým ovlivňuje vůli poškozeného. Násilím se tedy rozumí použití fyzické síly k překonání nebo zamezení kladeného nebo očekávaného odporu. Násilím musí být prostředkem nátlaku na vůli napadeného. Není podmínkou, aby napadený poškozený kladl odpor, např. když si je vědom fyzické převahy útočníka nebo útočnicků a z obavy před dalším násilím odpor raději vůbec neprojevuje a plně se podrobuje vůli pachatele. Pohrůžkou násilím se potom rozumí taková pohrůžka, z níž je zřejmé, že pokud se nepodrobí nucená osoba vůli pachatele, násilí bude vykonáno buď ihned, nebo v budoucnosti, přičemž tato budoucnost nemusí být z hlediska časového vyjádření blíže specifikována (ŠÁMAL, P. § 175 [Vydírání]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2213, marg. č. 4.).

57. Použití násilí, pohrůžka násilím či pohrůžka jiné těžké újmy ve smyslu § 175 odst. 1 tr. zákoníku potom musí být neoprávněná. Neoprávněnost (protiprávnost) jednání pachatele zde může spočívat buď v tom, že poškozeného nutí k něčemu, co vůbec není oprávněn po něm požadovat a co poškozený není povinen činit, anebo je sice pachatel oprávněn poškozeného nutit k určitému konání, opominutí nebo trpění, ale činí tak prostředky (např. násilím) neodpovídajícími účelu nebo cíli, který má být dosažen (ŠÁMAL, P. § 175 [Vydírání]. In: ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2212, marg. č. 2.).

58. Zároveň platí, že jednočinný souběh trestných činů vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku není vyloučen (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. [56/1980-I](#). Sb. rozh. tr.). Z uvedeného je pak podle Nejvyššího soudu zjevné, že v posuzované věci jednočinný souběh trestných činů podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se měl dopustit obviněný, nebyl vyloučen z důvodu vzájemné speciality, subsidiarity nebo tzv. faktické konzumpce.

59. Z pohledu skutkových zjištění soudů nižších stupňů ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 2 T 75/2019 a v nyní projednávané věci není pochyb o tom, že násilí obviněného bezprostředně předcházelo požadavku obviněného, aby se šel omluvit svědkyni K., přítelkyni obviněného. Zároveň ze strany obviněného, po použití násilí vůči poškozenému, došlo i k pronesení výhrůžky použitím násilí vůči poškozenému, pokud se neomluví. Současně není pochyb o tom, že obviněný použil násilí a pohrůžky násilí vůči poškozené z důvodu předchozích neshod poškozeného a přítelkyně obviněného, neboť poškozený měl se svědkyní slovní konflikt (tento byl předmětem přestupkového řízení). Obviněný tedy poškozeného nutil, aby se omluvil poškozené bezprostředně poté, co poškozeného napadl. Ze skutkových zjištění je proto zřejmé, že obviněný použil násilí a pohrůžku bezprostředního násilí k tomu, aby poškozeného donutil se omluvit jeho přítelkyni. Jinak vyjádřeno, obviněný vůli směřoval k tomu, aby násilím a pohrůžkou bezprostředního násilí donutil poškozeného k omluvě. Není také pochyb o tom, že násilí, kterým obviněný poškozenému způsobil zranění dosahující svou závažností újmy na zdraví podle § 122 odst. 1 tr. zákoníku, a tudíž tímto násilím naplnil všechny znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, použil zároveň jako prostředek k působení na vůli poškozeného, čímž nepochybně naplnil všechny znaky přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku byl dokonán o pár okamžiků dříve, než přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Lze tak dospět k závěru, že obviněný byl veden jednotným záměrem a že tak bylo možno jeho jednání vyhodnotit jakožto jednočinný souběh nestejnorodý, a to právě i v shora v duchu již citovaných závěrů týkajících se jednočinného souběhu.

60. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že trestní stíhání v nyní projednávané věci bylo vedeno proti obviněnému pro týž skutek, pro jaký skončilo jeho dřívější trestní stíhání pravomocným odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021, sp. zn. 2 T 75/2019. Trestní stíhání v nyní projednávané věci proto mělo být zastaveno, jak ostatně původně správně učinil soud prvního stupně usnesením ze dne 18. 7. 2022, a to nejpozději v hlavním líčení podle § 223 odst. 1 tr. ř., neboť bylo nepřípustné podle § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. Zde je třeba pro jistou přesnost uvést, že předmětné usnesení bylo na základě stížnosti státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem zrušeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2023, sp. zn. 6 To 270/2022, což následně vedlo k vydání odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně, následně potvrzeného usnesením odvolacího soudu, které obviněný nyní podaným dovoláním napadá. Dovolání obviněného je tudíž důvodné ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř.

61. Lze tedy uzavřít, že v předmětné věci je dána vada nepřípustnosti trestního stíhání ve smyslu § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. z důvodu překážky věci rozhodnuté ve smyslu § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř., přičemž příčinou této vady bylo právě nesprávné hmotněprávní posouzení skutku v této trestní věci jakožto skutku odlišného od skutku, pro nějž již byl obviněný pravomocně odsouzen, ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Protože odvolání obviněného odvolací soud zamítl po věcném přezkoumání, byť vytýkané vady byly dány již v předcházejícím řízení, byla založena rovněž vada napadeného usnesení ve smyslu § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř.

V.

Závěrečné zhodnocení Nejvyššího soudu

62. Nejvyšší soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů na podkladě dovolání obviněného podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2024, sp. zn. 6 To 293/2023, jakož i rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. 2 T 114/2021, v celém rozsahu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

63. Nejvyšší soud jen pro úplnost doplňuje, že s ohledem na to, že zrušil napadené usnesení odvolacího soudu, jakož i napadený rozsudek soudu prvního stupně, kterým byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021, sp. zn. 2 T 75/2019, je nasnadě připomenout, že výrok o trestu z tohoto rozsudku, jímž byl obviněnému uložen podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody ve výměře 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let, a jímž mu zároveň podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla uložena povinnost, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, kdy současně podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu bylo uloženo, aby nahradil částku ve výši 2 194 Kč jako majetkovou škodu poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, a částku ve výši 9 108 Kč jako majetkovou škodu poškozenému D. P., tak zůstává v platnosti. Jen pro komplexnost pak Nejvyšší soud doplňuje, že uvedený rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 23. 7. 2021 podlehl přezkumu jak odvolacího soudu – Krajského soudu v Ústí nad Labem, který jej potvrdil usnesením ze dne 24. 2. 2022, sp. zn. 7 To 294/2021, a odvolání obviněného zamítl, tak i přezkumu Nejvyššího soudu, který dovolání obviněného usnesením ze dne 4. 1. 2023 ve věci vedené pod sp. zn. [3 Tdo 1078/2022](#) podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jakožto zjevně neopodstatněné.

64. Vzhledem k tomu, že trestní stíhání obviněného pro skutek, který je předmětem tohoto řízení, je nepřípustné, rozhodl Nejvyšší soud ihned sám o zastavení trestního stíhání. Nejvyšší soud mohl ve věci ihned sám rozhodnout rozsudkem (§ 265m odst. 1 tr. ř.), a to v situaci odpovídající fázi trestního řízení před vydáním odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně. Vycházel totiž ze striktního zákonného zákazu pokračovat v trestním stíhání, který je zakotven v § 11 odst. 1 tr. ř. Podle § 265m odst. 1 tr. ř., § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. proto trestní stíhání obviněného pro skutek uvedený v obžalobě zastavil.

65. Formou rozsudku (§ 265m odst. 1 tr. ř.) rozhodl Nejvyšší soud o dovolání obviněného v neveřejném zasedání. K projednání a rozhodnutí věci v neveřejném zasedání dovolacího soudu byly splněny zákonné podmínky [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.] poté, co s tímto postupem vyslovili souhlas jak státní zástupkyně (25. 9. 2024), tak obviněný (23. 7. 2024). K vyhlášení rozsudku byla zvolena forma uveřejnění na elektronické úřední desce Nejvyššího soudu (§ 265r odst. 9 tr. ř.).